

Eenvormig maar hoogwaardig componistenportret van Harvey

Holland Festival

Nieuw Ensemble en ASKO Ensemble olv Ed Spanjaard met componistenportret van Jonathan Harvey in Muziekgebouw aan 't IJ op donderdag 14 juni.

Vergeleken met veel andere Britse componisten is de nu bijna zeventigjarige Jonathan Harvey opmerkelijk continentaal gericht. Het Holland Festival licht deze componist dit jaar extra uit vanwege de opera 'Wagner Dream', die eerder deze maand in première ging.

Dirigent Ed Spanjaard nam donderdagavond in het Amsterdamse Muziekgebouw aan 't IJ twee ensembles tegelijk onder zijn hoede. Hij waagde zich eerst met de musici van zijn eigen Nieuw Ensemble en daarna met die van het Asko Ensemble aan Harveys kamer- en ensemblemuziek van pakweg de laatste tien jaar.

De compositie 'Hidden Voice 1' uit 1996 verried in klanken eigenlijk al veel over de verschillende vaatjes waaruit Harvey tapt. De openingsmaten deden uitermate Weens aan, maar in het verloop kreeg de muziek steeds meer trekjes van de volière van signaalachtige vogelgeluiden, waarmee de Franse componist Messiaen zich zo sterk profileerde. Expliciet het een of het ander werd de muziek echter nergens; met het flegma van de echte Engelsman weet Harvey tegenstellingen en extremen te verdoezelen en met doorwrocht handwerk in de componistenkeuken te mengen tot een gladde saus.

In 'Hidden Voice 2', na de pauze fraai gespeeld door het Asko Ensemble met een concertino van viool, altviool en cello, liet Harvey minder duidelijk zijn muzikale afkomst blijken, die er overigens op papier best mag zijn. Aanvankelijk werd hij door Benjamin Britten doorgestuurd naar de in Engeland werkzame Schönberg-exegeten Hans Keller en Erwin Stein, vertrok hij in de jaren tachtig naar Parijs om aan het IRCAM-instituut verder onderzoek te doen naar toepassingen van elektronische muziek.

Uitstekende solisten gaven in het puur akoestisch gehouden concert blijk van hun grote kunnen. 'Death of light' is een meerdelig kamermuziekwerk, waarin de hobo van Ernst Rombout domineerde, met aan het andere eind van het spectrum de ruisende harpklanken van Ernestine Stoop die en passant ook de tamtam bediende. Als een pauw spreidde altviolist Frank Brakke wonderbaarlijk

mooie zangerige en kleurrijke tonen voor ons uit als solist in 'Jubilus'. Deze twee werken met doorzichtige, filigrijn-achtige passages tonen Harvey op zijn best. In het zeer recente 'Sprechgesang' slobde het weefsel herhaaldelijk dicht bij de fraaie, maar wat temerige klanken die Marieke Schut op haar hobo en alt-hobo produceerde.

Laag en traag klonken de gecombineerde ensembles met verzadigde klanken aan het slot van 'Calling Across Time', een rustige, pastoraal aandoende compositie waarin eerder trompetjes en slagwerk van achter uit de goed bezochte zaal de vermoeide oren verkwikten – het besluit van een iets te lang en eenvormig, maar op hoog niveau gerealiseerd componistenportret.

Kees Arntzen

De Britse componist Jonathan Harvey.
FOTO HANS HIJMERING